

olyan pályázat lenni, amire rengeteg pénzt szánnak. egyik délután csak úgy, egyszerűen a kezembe nyomnának egy fehér borítékot, benne elegendő pénzzel arra, hogy felépíthessem magamat. titok leszek, tehát mindenki tudni fog rólam. ahogy bámulok ki a buszon, a tükörképeket lopva nézi a többi utas.

dugóba keveredünk, te pont akkor húzol el mellettünk biciklivel, és amikor végre elkészül az új arcom, és a tárlatvezető is megtanul unalmasan előadni, akkor szólnak, hogy még sincs szükség rám. egyszerűen megszűnt az a művészeti ág, aminek a képeit kiállítottam magamban.

CZIGÁNY GYÖRGY

Egy templom falára

*Mennyekből özönlött.
Tenger áll a kertben.
Mi is, gyümölcsfaként.
Égő túlvilágban:
nemlét fegyencei.*

*A meg nem hallgatott
könyörgés méltósága.
Remény és rémület.
Két test borul egymásra.*

*Mintha már holt volnék.
Mintha már nem élnél.
Minden helyett kereszt.
Kereszt helyett semmi.
A józan ragyogás:
fölemelt szíveké.*

*Idők végén csillaghalmaz
túntén lesz, ki megirgalmaz,
ki megőrzi tenyerében
gondolatod, szavad épen
s visszaadja nekem végül
kezedet is, öröklétül.*